

Publicerad 2014-02-24 21:54 av Anna Sefyrin Höijer

*Fikapaus på en klippa på Sörmlandsleden,
vid Mellanmarvikens västra strand,
Skottvång, den 31/7-12*

Mina tankar om Moder Natur, om skogen och livet däri

Skogen.

Hit söker jag mig alltid när jag behöver lugn, avbrott och stillhet, när jag behöver svar på frågor, ibland utan att ens veta vilka frågorna är. När min kropp och sinne är i obalans med varandra, i förvirringens tillstånd. Härute finns ingen som dömer en, efter livsval tidigare i livet eller vem du är i detta nu. Naturen är accepterande och förlåtande i sin tystnad, den lyssnar utan att tynga sina värderingar på dina axlar.

Samtidigt blir jag ett med ett annat system, en meningsfullhet av liv i en evig cirkel. Här i moder naturens famn har allt en mening och livsuppgift, från den minsta mygga till den största älgen, från dagslända till äldsta granen. Det finns en uppgift för alla.

Där finner jag min tröst, när jag är trött, förvillad och desorienterad i en kall och oförlåtande värld av måsten, borden och förtryck. Härute blir jag bara en liten del av ett jättesystem, ett noga uträknat evighetshjul av leva och dö. Mina problem ter sig med ens rätt små mot myrans dagliga slit i stacken. Jag känner mig ung när jag kramat gammelgranens sött kådadoftande stam.

Åskans muller rullar i fjärran. Tallarnas myndiga toppar sjunger naturens sång, ackompanjerad av vinden. Vädret är högsta beslutande makt. Innan regnet tystnar fåglarna. Småflyg försvinner bland skuggorna och djuren söker skydd. Skogens invånare har en medfödd känsla för minsta förändring i vädret.

Sedan kommer regnet, lätt smattrande mot vattenytan i fjärden, får löv i björk och asp i gungning och saftiga dofter lockas upp ur jorden. Luften fylls av friskhet. Ett par solstrålar letar sig igenom molnen och lyser upp de små dropparna i det duggande lätta sommarregnet. Ljuset bryter i regnet och ovanför mig bildas en liten regnbåge. En palett av färger, perfekt i nyanserna, helt oredigerad utan några digitala hjälpmedel. Naturen behöver inte Photoshop för att skryta om sin prakt. Allt är perfekt ändå.

Vid första anblick av skogen kan allt tyckas stå still, att tystnaden nästan äter upp sig själv och träden slukar himlen. Många skräms av vad som göms i skogens skuggor. Men det är aldrig tyst i skogen. Det står aldrig still. Och du är aldrig ensam. Det finns en konstant närvaro av liv.

Lyssna!

Se dig omkring!

Våga öppna dina sinnen, byt ut ditt inombords mörker mot frisk, syremättad luft! Känn pulsen i naturen!

Låt dig hänges!

Om inte annat lyssna till din egen puls, dina egna hjärtslag.

Däri har du ditt eget livs närvaro, den egen perfekta rytmen.

Naturen kan tyckas stå still, men egentligen är allt i konstant rörelse och förändring, allt i en egen men ändå parallell rytm, en rytm av livet. Här vilar grundstommen till allt levande, härifrån kom du, jag och allt levande en gång, uppkrälande utan gälar ur vattnet eller nedstigna från himlen med förlorande vingar – det beror på vilken evolutionsteori du vill tro på.

Letar du efter mening i ditt liv, sök dig till ditt ursprung, till dina rötter. Moder natur släpper alltid in dig i sin famn, bara du uppträder med respekt och tillit till hennes livslagar, accepterar att du är gäst i hennes hus så ger hon och vinden dig svar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna Sefyrin Höijer med Poeter.se id #46925 innehar upphovsrätten